

Při přestupcích §§ 487—492 tr. ř. lze podati pouze soukromou obžalobu. Státní zástupce může tu pouze jako zástupce dle § 46 tr. ř. zakročiti (roz. nejv. kas. s. dv. ze dne 27. září 1886 č. 3861).

Podobně bylo roz. nejv. kas. s. dvoru ze dne 25. listopadu 1886 č. 11824 rozhodnuto, že přestupek § 487 tr. z. spáchaný urážkou veřejného úředníka nebo sluhy lze pouze soukromou obžalobou stihati. Byla-li státním zástupcem podána veřejná obžaloba, aniž by si byl týž vyžádal neb obdržel svolení třetí oprávněné osoby, může si tato sice stěžovati u vrchního státního návladnictví, nemá však nijakého právního prostředku.

Osnova nového trestního zákona nezná deliktů ze zmocnění stihaných, nýbrž pouze delikty návrhové v užším smyslu.

Skutky trestné politické.

I. Pojem a historický vývoj.

Pojem trestných skutků politických jest v učením a vědě velmi sporným, poněvadž je neurčitý a kolísavý. Obyčejně označují se jimi ony delikty, které jsou páchány výhradně jen z politických pohnutek, jako protivy deliktů obyčejných. Poněvadž však při trestných činech není rozhodnou pohnutka, z níž vyplývají, nýbrž jen a jen povaha skutku, jak ji konstruuje trestní zákon, popírá se politickým skutkům trestným jako zvláštnímu druhu trestných činů veškerá speciální existenční oprávněnost. Přes to však přešly téměř ve všechna moderní partikulární zákonodárství. Historický základ mají společný. Římské právo označovalo slovem »perduellio« onen těžký zločin, který byl spáchán atentátem na státní ústavu; jiným deliktem jest zrada země zahraničnímu nepříteli, »proditio«, příbuzná s prvním; zákonem Corneliovým (lex Cornelia) a zákonem »lex Julia majestatis« zvaným, byly tyto zločiny za doby římského císařství označeny jménem »crimen majestatis« a takto definovány: lex Julia majestatis, quae in eos, qui contra imperatorem vel rempublicam moliti sunt, sum rigorem extendit; byly to tedy zločiny, spáchané proti majestátu císařovu nebo proti bezpečnosti římského státu. Zločin ten rozšířen pak i na podobné trestné činy, spáchané proti senátorům a členům císařského konsilia a konsistoria. Z počátku proti »crimen laesae majestatis« nastupováno nejtěžšími tresty a to trestem smrti, zabavením jmění a prohlášením nezpůsobilosti k dědění a to nejen vůči původci a hlavním vinníkům, leč i proti spoluvinníkům, účastníkům, ba dokonce i sluhům a dětem pachatele — pokud o zločinu měli vědomí. Pokus byl trestán tak, jako zločin dokonáný. Teprve zákonem: l. 11 D (48, 4) ustanoveno, že ne všichni trestu smrti propadají, nýbrž jen ten, kdo ve zlém úmyslu (hostili animo) spáchal »crimen majestatis« proti císaři neb státu, kdežto onen, kdo z jiné pohnutky tento trestný čin páše, nemá býti na hrdle trestán (ceterum si quis ex alia causa legis Juliae majestatis reus sit, morte crimine liberatur). Tato ustanovení přešla do práva církevního a platnost jich rozšířena i na ony, kdož podnikli nepřátelský útok ve smyslu »crimen laesae majestatis« proti osobě kardinalově; konečně přijat tento zločin i do zlaté bully (tit. 24.), zvláště při nepřátelských útocích proti kurfirstům; v německých partikulárních zákonodárstvích, jakož i v řádu trestního hrdelního soudu německé říše ponechán tento zločin v celém svém rozsahu; pravíť se v něm: »Kdo zločinu se dopouští zlomyslným zrádčovstvím, má býti dle zvyklosti utracen čtvrcením.«

Feuerbach byl jedním z prvních, kdo vykázal pojmání tohoto deliktu novou, samostatnou dráhu, takže od 18. století ze všeobecného »crimen laesae majestatis« speciální pojem urážky majestátu vyloučen; a pak vyvinul se postupně rozdíl mezi politickými a obecnými skutky trestnými v tom smyslu, jak oba dva druhy jsou pojímány dnes. Leč oba pojmy byly vždy kolísavy a nemohly býti — právem může se říci i dnes ještě — přesně stanoveny hranice, kde stávají se politické skutky trestné obecnými skutky trestnými a naopak; tak na př. nepřiznává se povaha politického trestného skutku krádeži diplomatických listin za příčinou poznání plánů politického odpůrce, ani vraždě, spáchané z politických pohnutek, ani uloupení zbraně k politickým účelům, takže vlastně ani dnes ještě není konečné určení pojmu politických skutků trestných přesně stanoveno. Vůbec pozvolna jevila se snaha, pojem skutků politických trestných omeziti na ony trestné činy, jež nemají ani všeobecných znaků ziskuchtivého způsobu jednání, ani nejsou namířeny proti tělesné integritě jednotlivých osob, takže politické delikty pojímány hlavně jako protivení se státnímu řádu z pohnutek čistě politických; v ně pak ohledem na význam tisku a jeho vynikající vliv ve státním celku zařaděny i všechny delikty tiskové. Delikty politické mají různé zvláštnosti, jež jsou důležitý a směrodatny jednak pro trestní řízení, jednak pro způsob nakládání s politickými vězni; vztahem k prvému přijato téměř do všech ústavních listin ustanovení, že politické delikty mají býti přiděleny porotcům, poněvadž soudce státem určený nezajistuje jaksi úplnou nepředpojatost a objektivní spravedlnost; ohledně způsobu nakládání s politickými trestanci bylo se vždy přimlouváno za určité úlevy a výhody a to z ohledu na účel trestu; úlevy ty pak téměř všude opravdu zavedeny.

II. Platné právo:

1. *Prameny.* Trestní zákon ze dne 27. května 1852 č. 117 ř. z. neobsahuje ani jediné zmínky, ze které by se dalo souditi, že skutečně rozeznává mezi politickými a obecnými skutky trestnými. Vyhlášovacím patentem rozeznává pouze trestní normy k ochraně veřejného práva, jakož i práva soukromého; jiný rozdíl nestanoven. Přes to však v trestní praxi věnována deliktům politickým určitá pozornost, jež zákonnou cestou projevna teprve novelou tr. z. ze dne 15. listopadu 1867 č. 131 ř. z., kde § 6, č. 5 zmiňuje se o zločinech, v §§ 68, 69, 73 a 81 probraných, pokud v nich označené zločiny v politických pohnutkách základ mají. To však jest zároveň jediné ustanovení trestního zákona, jež zmiňuje se, a to ještě jen sporými slovy o deliktech politických, takže zůstaveno to více méně soudcovskému uvážení, které pohnutky jsou resp. mají býti pokládány za politické. Teprve ústava prosincová uvedla plně v zákonodárství delikty politické, takže teprve jimi jich existence a právní účinnost cestou zákonodárnou výslovně a plně uznána. Čl. XI. základního státního zákona o moci soudcovské ze dne 21. prosince 1867 č. 149 ř. z. má toto ustanovení: Při zločinech těžkými tresty stíhaných, jež má zákon určiti, jakož i při všech politických neb obsahem tiskopisu spáchaných zločinech a přečinech rozhodují porotci o vině obžalovaného. Tento státní základní zákon dělí tedy delikty politické ve zločiny a přečiny vůbec, a ony, jež spáchány jsou obsahem nějakého tiskopisu, tedy tiskem. Authentický výklad pojmu deliktů politických podal ministr spravedlnosti Glaser, jenž vyslovil se u příležitosti porad o návrhu zákona ohledně ustanovení kompetence

soudů porotních v sezení poslanecké sněmovny dne 4. června 1872 o povaze skutků trestných politických takto: Jedná-li se o otázku: co jest politický zločin? — jest jasno, že nutno tu odkázati k otázce pohnutky. Politickým zločinem jest tedy onen zločin, jenž se zakládá na politických pohnutkách. To jest nejbližší rozluštění otázky — leč rozluštění to jest nesprávné, poněvadž má příliš široké meze. Není vůbec žádného zločinu v tom dlouhém seznamu trestných činů, který by nemohl v jednotlivých případech nahodile vzejíti z politických pohnutek. Bohužel existují politické vraždy, existují politické krádeže a který je to vůbec zločin, jenž nemůže základ míti v politických pohnutkách? Zločiny, jež páchány jsou pravidelně vždy z politických pohnutek, mohou v jednotlivém případě výmínečně vzejíti i z těch nejhynusnějších pohnutek soukromých. Zákonodárce může však klasifikovat jen ve velikých massách. On nemůže, má-li zodpovědět otázku: co jest politický zločin? — hájiti žádného jiného stanoviska, než tohoto: jedná se tu o trestný skutek, jenž obyčejně velikou většinou svých případů z politických motivů bývá páchán? Z tohoto stanoviska dojde se ihned k dokonale jasnému rozřešení. Kdo zná náš život, kdo zná naši praxi, ten ví, že případ násilného se protivení úředním orgánům, ať jakkoli často se objevuje a ať jak chce škodlivě působí ve své celistvosti na naše právní poměry, přec pravidelně nevzchází z politických pohnutek, ba že to je řídká výjimka, aby opravdu z nich vzešel. A nyní bude též lehko lze najíti odpověď na otázku, proč se vláda domnívá, že urážka majestátu není politickým zločinem. Ptejme se jen, ať v životě, ať v praxi soudní, vezměme na potaz poměry kol sebe a budeme nuceni doznati, že urážka majestátu v Rakousku v daleko největší většině případů nespočívá na pohnutkách politických. Vláda byla by musila, kdyby byla chtěla tento zločin sem zařaditi, jej politickým teprve vlastně udělati — ale k tomu necítila ani dost malého pokušení a neviděla v opravdových poměrech žádné pohnutky. Mluvílo se i o zločinu rušení náboženství. Pojímáme-li správně výraz »politika« a tedy i »politický zločin«, pak můžeme si představit jen jeden stav společnosti, ve kterém dal by se hájiti náhled, že zločin rušení náboženství jest zločin politický -- totiž stát theokratický. Tam, kde existuje státní náboženství a kde je hiava náboženská zároveň hlavou státu tam, kde platí zásada, že zájmy státní i církevní jsou nerozlučně vzájemně spojeny, tam ovšem pochopitelně nemůže býti zločinu rušení náboženství, který by nebyl současně zločinem politickým, tam bude aspoň v nejvyšší míře pravděpodobno, že každý zločin toho druhu dá se odvoditi z politických pohnutek. Ale u nás jsou jiné poměry. I zde může se ovšem jak přirozeno státi, že zločin toho druhu je výjimečně spáchán z politických důvodů. Pravidelně však vzcházejí boje na poli církevním z otázek svědomí, z přesvědčení svědomí a z církevních názorů.«

2. Jednotlivé druhy deliktů politických nejsou dosud definitivně normou stanoveny. Které činy trestné mají býti pokládány za delikty politické, o tom je jen ve starších nařízeních několik bodů, o něž možno se opírat: Nejvyšším rozh. ze dne 28. října 1849 nařízeno, že za politické trestance mají býti pokládáni jen ti, kteří jsou uznáni vinným velezrady, rušení veřejného pokoje a z pol. důvodů vzniklého pozdvižení neb vzbouření, nikoliv však oni, kdož zároveň odsouzeni pro sprostý nějaký zločin; konečně má býti nakládáno jako politickými vězni těmi, kdož byli dle (bývalého) fiskového patentu ze dne 13. března 1849 č. 161

ř. z. trestání pro přečiny označené v §§ 23—27, leč i tu s tou podmínkou, že nebyli zároveň uznáni vinnými některého sprostého zločinu. Tato ustanovení pak většinou výnosem min. spr. ze dne 24. června 1867 č. 4459 nově jako instrukce oznámena všem vrchním státním návládnictvím a vrchním zemským soudům a ve smyslu jich dáno další nařízení, že i všemi těmi má dále nakládáno býti jako politickými vězni, kdož se následujícími trestnými činy cestou tisku, t. j. obsahem tiskopisu provinili a proto ku trestu na svobodě odsouzeni byli:

- a) Velezráda (§ 58 tr. z.);
- b) veřejné násilí proti říšské radě nebo některému zemskému sněmu násilným rušením neb zamezením jich;
- c) urážka Veličenstva (§ 63 tr. z.);
- d) rušení veřejného pokoje (§ 65 lit. b tr. z.);
- e) shluknutí (§ 279 tr. z.);
- f) popuzování k nepřátelství proti národnostem, společnostem náboženským atd. (§ 305 tr. z.); konečně
- g) schvalování útoků na vlastnictví neb jiných trestním zákonem pod trestem zakázaných jednání (§ 305 tr. z.).

K tomu podotýká cit. výn. min. spr. ještě následující: V rozporu s tímto jasně určitým nařízením bývají však dle sdělení, ministerstva spravedlnosti došlých tu a tam úlevy nejv. rozh. ze dne 28. října 1849 a event. ze dne 7. listopadu a 3. prosince 1864 jen politickým vězňům vyhrazené, poskytovány i takovým odsouzeným, kteří se právě činů v odst. a—g vypočtených dopustili ne obsahem tiskopisu, nýbrž jiným způsobem, a zvláště všem pro urážku Veličenstva odsouzeným, a tedy bez rozdílu i oněm trestancům, kteří se provinili zločinem urážky Veličenstva ústně pronesenými hanlivými slovy, rouháním a pod. vůči nejv. osobě Jeho Veličenstva císaře a proto ku trestu odsouzeni, a bývá v rozporu s určitým zněním a jasnou intencí nejv. nařízení provinilcům tak surových rouhání se Jeho Veličenstvu v době odpykávání si jich trestu na svobodě dopřáváno stejně příznivého zacházení jako oněm, kteří se provinili snad v nějakém časopiseckém článku neb v politickém letáku z pravidla jen z politických pohnutek neb z podjatosti svých názorů proti povinné úctě vůči panovníku, kterážto porušení povinné úcty, právě proto, že jsou tištěna, ostatně nikdy nevyznívají v tak nízké nadávky a všeobecně odpuzující rouhání a hany, jaké si ústně t. zv. uražeči Veličenstva z určitých společenských tříd nežřídka dovolují. Tato pozorování přiměla tedy ministerstvo spravedlnosti k tomu, aby bylo veškerým státním návládnictvím uloženo, by nebylo dopřáno nikomu, kdo provinil se zločinem urážky Veličenstva jiným způsobem než cestou tisku, úlev v trestu na svobodě, poskytnutých nejv. rozh. ze dne 28. prosince 1849.

Vzhledem ku čl. XI. cit. zákl. st. z. ze dne 21. pros. 1867 jest nyní ovšem velmi pochybno, zda pouze v dotčeném výnosu min. spr. ze dne 21. prosince 1867 zmíněné zločiny a přečiny a jen právě ony jsou delikty politickými a nastává dále otázka, zda snad i jiné v trestním zákonu obsažené zločiny a přečiny, mají-li povahu některého deliktu politického, nemají býti jako takové posuzovány; tuto otázku nutno ve smyslu a duchu cit. zákl. st. zákona zodpověděti kladně a tím spíše, ježto byla novelou ku tr. z. ze dne 17. pros. 1862 zavedena celá řada nových deliktů politických. Dle toho mají býti tedy krom oněch, v cit. výnosu min. spr. ze

dne 24. června 1867 uvedených zločinů a přečinů jako trestné skutky politické posuzovány: zlehčování úředních opatření a pobuřování (§ 300 tr. z. a čl. III. a IV. zák. ze dne 17. prosince 1862 č. 8 ř. z. z roku 1863). Popuzování k nepřátelstvím (§ 302 tr. z.), a to v každém případě, ať spácháno tiskem či jinak, poněvadž čl. VI. č. 24 prováděcího z. ku tr. řádu přiděluje výslovně tyto delikty kompetenci soudů porotních a tedy uznává, že tento přečin původ má v politických pohnutkách, konečně popuzování k opovrhování a záští proti říšské ústavě (čl. II. cit. novelly ku tr. z. ze dne 17. prosince 1862). Taktéž jsou delikty politickými některé přečiny, třeba je prováděcí zák. ku tr. řádu nepřidělil kompetenci soudů porotních, a to: popouzení proti některému z obou sněmoven říšské rady nebo proti shromáždění některého sněmu zemského (čl. III. cit. nov. ku tr. z.), popuzování proti císařskému vojsku (čl. IV. cit. nov.), koupě volebních hlasů při provádění politických práv nebo padělání hlasování a jich výsledků (čl. VI. cit. z.). Ještě celá řada deliktů může býti zřejmě z politických motivů páchána a ony měly by tedy býti posuzovány jako delikty politické. Tak zvláště zločiny, o nichž jedná § 78 tr. z., zločiny to veřejného násilí, spáchané násilným jednáním proti zákonem uznaným společnostem nebo proti shromážděním, jež se konají za účastenství neb dohledu veřejného úřadu, neboť posuzuje-li trestní zákon v § 300 označený přečin snižování opatření úředních jako delikt politický, mohou důsledně i veškerá násilná jednání proti společnostem a shromážděním, jež se odbyvají za účastenství úřadů, vycházeti pravidelně z politických pohnutek; jako příklad stůž zde násilné rozbití voličského shromáždění nepřátelskou politickou stranou.

Totéž platí i o zločinu veřejného násilí proti úředním osobám v § 81 označeném, je-li pohnutkou trestného činu politický motiv. A právě tak bylo by lze čistě politickým pohnutkám přičísti v mnohých případech i přečin shluknutí, označený v § 279 tr. z., a tolikéž v případě § 308 tr. z., rozšiřování znepokojujících zpráv veřejnými řečmi, schvalování politických zločinů a přečinů (§ 305 tr. z.), tvoření tajných společností k politickým účelům a více jiných.

III. Úlevy politickým trestancům poskytnuté.

Nahoře cit. výn. min. spr. ze dne 24. června 1867 byl vydán předpis o zacházení s vězni, odsouzenými pro polit. zločiny a přečiny, jehož nejpodstatnější ustanovení jsou tato: Všeobecně vzato, má býti s politickými trestanci zacházeno dle předpisů i pro všechny ostatní odsouzence platících a dle domácího řádu, jak v té které trestnici je zaveden. Političtí trestanci mají se tedy podrobiti všeobecné kázní ústavě, ve kterých jsou střeženi, a to bez odporování, mají býti však

1. pokud to možno, umístěni ve vlastním, zvláštním oddělení v vězení a, pokud poměry ústavu nedovolují, aby každý zvlášť byl umístěn, drženi ve vězení po dvou; kdyby i to bylo nemožno, nesmí jich přec v jednom vězení býti více, než čtyři.

2. Při vřadění trestanců do různých vězení má býti brán zřetel na jich vzdělání, jich stáří i dřívější běh života a zvlášť má býti se vyvarováno společenství mladistvých nezkažených trestanců s odrostlými a nenapravitelnými.

3. Dovoleno jim užívati svého vlastního ložního prádla a vlastního šatstva a prádla.

4. Politickým trestancům má býti povoleno, ovšem při náležitě opatrnosti vůči nebezpečnosti ohně, užívat lampy od nastalého soumraku až po určitou, představeným trestnice ustanovenou hodinu.

5. Mají-li političtí trestanci své vlastní jmění, neb chtějí-li jich příbuzní nésti náklad na lepší jich stravování, může jim býti povoleno, by si u podnikatele, pro trestnici určeného, zaopatřili lepší stravu, leč nesmí obnos, k tomu vynaložený i s obnosem, jež trestnice sama na stravování má dáti, přesahovati denně obnos 1 zl. Představený trestnice má při stanovení obnosu, který trestanec z vlastního smí vynaložiti, ohled bráti na jeho majetkové poměry a nestrpěti, aby nevydával více, než se s jeho poměry srovnává.

6. Požitek šňupavého jakož i kuřlavého tabáku jest politickým trestancům dovolen, pokud může býti hrazen z obnosů výše označených, leč nutno při tom se postarati, by tím netrpěla čistota ve vězeních, jakož i o nejvyšší opatrnost proti nebezpečí požáru.

7. Zda smějí býti politickým trestancům jich příbuznými přinášena jídla a nápoje, a za jakých podmínek, jest zůstaveno dobrozdání soudu představeného ústavu; leč tento má zameziti každou nemírnost a pouhý přepych.

8. Politickým trestancům nesmí býti uložena proti jich vůli žádná práce.

9. Je jim dovoleno čísti knihy poučného obsahu, pokud byly představeným shledány nezávadnými, jakož i veřejné listy, jsou-li to buď listy vládní neb dle dobrozdání představeného nezávadného obsahu. Zaopatření knih a časopisů, jež nenáleží do knihovny, v trestnici zřízené, jest obstarati jen nákladem samého trestance, při čemž představenému ústavu zůstaveno zabrániti každému přepínání.

10. Psací potřeby smějí političtí trestanci míti, ovšem nutna však opatrnost, by nebylo jich zneužíváno. Dopisy mohou však jen tehdy přijmouti neb odeslati, byly-li dříve představeným trestnice neb úředníkem k tomu ustanoveným, přečteny a shledány nezávadnými.

11. Mohou jen s povolením přednosta ústavu přijímati návštěvy a mohou s návštěvníky rozmlouvati jen v přítomnosti některé soudní osoby neb dohlázele a to jen v řeči těmto osobám známé. Představený ústavu má ustanovením určitých dní a hodin ku návštěvě starati se o to, by domácí řád nebyl příliš četnými návštěvami rušen.

12. Dále jest postarati se o to, by političtí trestanci mohli denně po určitou dobu a pod bdělým dohledem pohybovati se ve volném vzduchu. Délka té doby má býti určena lékařem. Kde to možno, má býti postaráno o to, by političtí trestanci ani při procházce nepřišli s ostatními vězni v žádný styk. Není-li dosti příležitosti, by politickým trestancům mohlo býti dopřáno dostatečného se pohybování ve volném vzduchu, může býti politickým trestancům v jednom vězení drženým dovoleno procházeti se pod dohlídkou chodbami uvnitř ústavu, leč musí býti při tom dvěře všech ostatních vězení zavřeny a veškeren styk trestanců na chodbě se nalézajících s oněmi ve vězeních zamezen.

13. Personál ke strážní a dohledu ustanovený má se k politickým trestancům slušně chovati.

14. Porušení domácího řádu a tímto nařízením daných ustanovení tresce se i u politických trestanců cestou disciplinární; dle okolností důtkou, posty, připnutím okovů nebo přeložením do temného vězení.

(Ohledně jednotlivých politických deliktů viz dotyčné zvláštní články.)

Skutky trestné proti bezpečnosti majetku.

I. Obecný zákon trestní jeví tu zvláštnost ve svém rozdělení, že v § 56 naznačeny jsou druhy zločinů povšechně, kdežto § 57 vypočítává v 39 bodech zvláštní druhy všech zločinů. § 56 převzat byl doslovně z trestního zákona z r. 1803, kdežto § 57 pojednává o jednotlivých zvláštních druzích zločinů úchylně od tehdejšího zákona trestního z r. 1803. O majetkových deliktech, pokud stíhají se co zločiny, nejedná se v trestním zákoně mezi zločiny odděleně a nelze, jak Herbst správně podotýká, zneuznati, že má toto rozdělení mnohé pochybnosti pro sebe a může snadno přivoditi nesprávné pojmání mnohých zločinů, neboť § 56 dělí zločiny na zločiny veřejné a soukromé a jest n. př. zločin veřejného násilí zlomyslným poškozením cizího majetku zařaděn mezi zločiny veřejné, kdežto mnohem spíše náleží ke zločinům soukromým. Nedostává se tudíž zákonu trestnímu přesné přehlednosti zločinů soukromých vůbec a deliktů majetkových, jež stíhají se co zločiny, zvláště. Nepopřené náleží však k deliktům majetkovým, jež zařaděny jsou do kategorie zločinů, veřejné násilí násilným vpádem do cizího majetku nemovitého a zlomyslným poškozením cizího majetku, zhárství, krádež, zpronevěra, loupež, podvod. Lépe a přehledněji je uspořádán 2. díl tr. zákona, jenž přesně shrnuje v 11. hlavě přečiny a přestupky proti bezpečnosti majetku, patrně z toho důvodu, že to bylo při velkém počtu těchto přestupků nezbytně zapotřeb upustiti od rozdělení prvního dílu a seřaditi jednotlivé delikty soukromé dle jich zvláštních druhů. O přečinech a přestupcích proti bezpečnosti majetku jedná se v 11. hlavě v §§ 434—487 a lze je opět takto roztržiti:

1. Přestupky opomenutím předpisů ohledně nebezpečí požáru (§§ 434—459) (viz čl. Policie požární);

2. krádež a zpronevěření (§§ 460—466) (viz tyto čl.);

3. přečiny proti literárnímu a uměleckému majetku § 467 (viz čl. Právo autorské);

4. přestupek zlomyslného poškození cizího majetku (§§ 468—470) (viz čl. Poškození cizího vlastnictví);

5. kupování podezřelých předmětů (§§ 471—478) (viz čl. Kupování zboží podezřelého);

6. přestupky proti řádu sazebnímu a taxovnímu (§§ 478—484);

7. zaviněný úpadek (§ 486) (viz čl. Úpadek zaviněný). Trestní činy uvedené ad 1 a 2, dále ad 4—6 stíhají se jako přestupky a případy v odst. 3 a 7 jako přečiny.

II. Vojenský zákon trestní obsahuje ohledně rozdělení zločinů v § 333 souhlasné ustanovení s § 56 ob. z. tr., nejedná tudíž podobně jako obecný z. tr. o majetkových deliktech co zločinech samostatně, nýbrž pojednává pouze v 8. hlavě o přečinech proti bezpečnosti majetku v §§ 705—759, jež souhlasí s příslušnými ustanoveními obecného z. tr. Vojenský z. tr. obsahuje jen jednotlivá úchylná ustanovení vojenskému právu trestnímu zvláštní; tak n. př. tresce § 725 zapálení dříví v táboře zanechaného; § 733 mimo zpronevěření a podvody projednává též plení; § 735 tresce důstojníka, vojenského úředníka, poddůstojníka, pokud se